

Působení sester CJ v Horním Maxově

Když čteme evangelium, vidíme Pána Ježíše, jak uzdravuje, kolik lásky vkládá do služby slabým, nemocným a těm, kteří trpí.

Congregatio Jesu

Jaké je naše poslání zde v Domově Maxov? Vkládat lásku do služby těm, kteří jsou mu v utrpení nejvíce podobní! Náš řád Congregatio Jesu (dříve Institut Blahoslavené Panny Marie) byl zakladatelkou Mary Ward zaměřený na výchovu a vzdělávání mladých žen a dívek. To je charisma našeho řádu i dnes. Sestry působily na Slovensku na různých místech od roku 1882. Avšak cílem komunistického režimu bylo církevní společenství zlikvidovat. V roce 1950 byly sestry přesídlovány, aby ztratily vazbu a vliv na obyvatele. Kdekoliv přišly, hned si získaly lidi svou pracovitostí a laskavostí. Pracovaly v lesních školkách, v zemědělských družstvech atd. Později přišel rozkaz, že řádové sestry budou pracovat v ústavech pro duševně nemocné.

Horní Maxov

První osadníci se zde usadili v roce 1680. Živili se zemědělstvím, pěstovali obilniny, zelí a len, brambory. Chovali hospodářská zvířata. Od konce 18. století se zde začalo rozvíjet sklářství. V roce 1902 bylo napočítáno 1205 obyvatel. Po roce 1945 většina obyvatel musela odejít ze svých domovů. Tak obec Horní Maxov zanikla a opuštěné správní budovy byly předány Národnímu výboru hlavního města Prahy. Dnes je Horní Maxov součástí města Lučany nad Nisou.

Ústav sociální péče

V roce 1963 sem sestry nastoupily do tehdy zřízeného Ústavu sociální péče v Horním Maxově v Jizerských horách. Na počátku se šest řádových sester staralo o osm dětí z Jedličkova ústavu z Prahy a Liberce. Děti pak odešly a nahradili je mentálně postižení chlapi. Tato služba byla hodně náročná a těžká, ale sestry zjistily, že tak mohou víc sloužit Bohu v Jeho nejmenších. Přineslo jim to uvědomění, že **„dětem, chudým a všem, kdo trpí a jsou osamoceni, nabídní vždycky milý úsměv, nevěnuj jim jen svou péči, ale i srdce. Chceme-li, aby v nás chudí viděli Krista, musíme nejdříve my vidět Krista v nich“**.

V roce 1966 žilo v ústavě 65 chlapců a 22 řádových sester. Chlapi byli rozděleni do čtyř skupin. Sestry se snažily vést obyvatele ústavu k sebeobsluze, k vytvoření základních hygienických návyků, k pomoci ostatním a soucitu s potřebnými, i modlitbě. Často se pořádaly výlety, chodilo se na spartakiády, kulturní vystoupení. Pořádaly se besídky pro rodiče. V Horním Maxově je zima moc krásná - obyvatelé hráli hokej, sáňkovali, lyžovali. Sestry dostaly i kněze, který je i obyvatele vedl duchovně.

Návrat na Slovensko a zase zpátky do Maxova

V roce 1968, době politického uvolnění, sestry odešly na Slovensko. Zůstala komunita 10 sester, zbytek doplnili civilní zaměstnanci. Odešel i jejich duchovní.

Od roku 1970 nesměly v řádu na Slovensku působit nejmladší sestry. Díky tomu, že již existovala federace, platila v Čechách jiná pravidla. Tak osm sester přijelo do Horního Maxova. Ústřední výbor Komunistické strany Československa nečekaně rozhodl, že z Horního Maxova mají být všichni civilní zaměstnanci kromě ředitele propuštěni. Na jejich místa měly nastoupit mladé sestry ze Slovenska. I duchovní P. Kaľavský SJ se vrátil na

Maxov. Jaká velikost našeho Pána se ukázala i v tomto rozhodnutí! Postupně také přicházely mladé ženy, které měly zájem o řeholní život, ale jelikož platil zákaz přijímat dorost do řádů, pomáhaly sestřím jako „civilky“.

Po odchodu sester v roce 1991

V roce 1989 žilo na Maxově 85 obyvatel a 35 řádových sester. Po revoluci se sestry chtěly vrátit na Slovensko a začít pracovat a působit ve svém poslání. Proto podaly k 1. lednu 1991 hromadnou výpověď. Na Maxově zůstala komunita čtyř sester, aby byly oporou novým zaměstnancům a hlavně obyvatelům. Začaly připravovat mladé lidi z okolí a kolegy k přijetí svátostí, vyučovaly ve školách, navštěvovaly staré a nemocné.

Po odchodu sester nastalo velmi těžké období. V ústavě pracovalo 19 zaměstnanců u 85 obyvatel. Ale i v těchto těžkých chvílích Pán ukázal svou moc a starost o své nejmenší. Poslal jim novou paní ředitelku Jarmilu Petrovičovou, která byla otevřená pro nové možnosti a měla hlubokou víru. Právě ona se velkou měrou zasloužila o to, aby se obyvatelům zlepšily podmínky pro život, když sehnala finanční prostředky na rekonstrukci budov.

A ačkoliv nás paní ředitelka Jarka opustila v roce 2008, v předvečer posvěcení čtyř zvonů pro maxovský kostel, její přítomnost tady pořád cítíme. Jeden ze zvonů je věnován naší zakladatelce, ctihodné Mary Ward. Je to její první zvon na světě.

Radost rozdáváním roste

Dnes v Horním Maxově působí komunita tří sester. Dvě sestry Hedvika a Goretti pracují v Domově Maxov jako zdravotní sestry. Sestra Kristína je už v důchodě. Při příležitosti letošního výročí 50 let Domova Maxov jsme díky sponzoru mohly s obyvateli navštívit sestry v Prešově na Slovensku, které začínaly a působily na Maxově. Radost obyvatel, radost sester, které jsou už nemocné a staré, rozdáváním roste! Ať z našich rtů a srdcí zaznívá jedno velké DÍKY BOHU ZA VŠECHNO!

S. M. Goretti Krajňáková CJ